

Planteæderen

Nymfe blev født på en klar sommermorgen blandt sine mange søskende, kusiner og mostre.

“Sug noget plantesaft, min honningdråbe,” sagde hendes mor.

Nymfe stak sin bladluserumpe i vejret, stak snablen i **plantestænglen** og drak. Straks flød sød **plantesaft** gennem hendes **sugesnabel**.

“Det er alt for sødt,” sagde hun og rynkede på snablen.

Hendes mor klappede hende på rygskjoldet. “Lad det søde sukker komme ud af den anden ende, hvis der er for meget.”

Nymfe pressede, og ud sprang en lille, klistret boble på hendes rumpe.

Det gav et hop i hendes nymfekrop, da hele stænglen rystede. Noget tungt var landet på planten. En ildevarslende lugt sprøjtede ud af de andre bladlus’ rygrør, og flere af bladlusene lod sig dumpe ned på jorden.

Nymfe rystede i hele kroppen. “Mor, hvad sker der?” hviskede hun.

Skrigrøde, plettede vinger foldede sig sammen over dem, og Nymfe stirrede ind i en mariehønes sorte ansigt. Rædselsslagen så hun til, mens den greb en af hendes kusiner og slugte hende hel.

“Kan du så komme væk,” lød en skarp stemme.

Nymfe kom til at slippe en dråbe honningdug af bare forskrækkelse. En rød myre tårnede sig op over bladlusflokket.

“Det er vores bladlus,” sagde myren og sprøjtede **myresyre** efter mariehønen. Mariehønen fik travlt med at komme væk.

Myren vendte blikket mod Nymfe. Hun krympede sig, pressede øjnene i og ventede på, at myren ville sluge hende hel, som mariehønen havde slugt hendes kusine. I stedet mærkede hun bløde klap på ryggen. Hun kastede et blik over skulderen. Myren bankede blidt på hendes rygskjold med sine antenner og drak honningdugdråben, Nymfe var kommet til at slippe.

“Giv mig sød honningdug, så skal jeg vogte dig med mit liv,” sagde myren.

Nymfe åndede lettet op og smilede til sin mor. “Godt, at myren kan lide sukkerstads. Så behøver jeg ikke spise det hele, og myren passer på os.” Hun stak sin snabel ind i plantestænglen, drak dybt og lavede endnu en dråbe klistret honningdug.

